

Sygn. akt *XVII AmE 48/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Dawejnis

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Zarządu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o **wymierzenie kary pieniężnej**

na skutek odwołania Zarządu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 grudnia 2012r. Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt XVII AmE 48/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2012 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.:

1) orzekł, że Przedsiębiorca ten nie wywiązał się w 2011r. z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a ustawy – Prawo energetyczne.

2) za powyższe działanie wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie (...) zł, to jest w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez tego Przedsiębiorcę w 2011r.

Od niniejszej Decyzji powód - Zarząd (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. złożył odwołanie, zaskarżając przedmiotową Decyzję w zakresie pkt 2 dotyczącego wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w wysokości (...) zł.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez nie uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości, stopnia winy oraz wcześniejszego zachowania przedsiębiorcy przy ustalaniu wymiaru kary pieniężnej w wysokości (...) zł, w sytuacji gdy z przepisu wynika obowiązek organu do zbadania tych czynników.

2. sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy polegająca na przyjęciu, iż działanie Przedsiębiorcy jest społecznie szkodliwe w stopniu większym niż znikomy, w sytuacji gdy charakteryzuje się społeczną szkodliwością w stopniu znikomym a w konsekwencji naruszenie art. 56 ust. 6a, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zachodzą przesłanki do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

3. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 11 k.p.a, poprzez brak odniesienia się do czynników wskazanych w przepisie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne w sytuacji, gdy na organie prowadzącym postępowanie ciąży obowiązek wyjaśnienia stronom przesłanek, którymi kieruje się przy wydaniu decyzji.

Wobec powyższego powód wniósł o zmianę zaskarżonej Decyzji w zakresie jej pkt 2 oraz orzeczenie co do istoty poprzez nie wymierzenie kary pieniężnej Przedsiębiorcy zgodnie z dyspozycją przepisu art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, a także o wstrzymanie wykonania Decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy i zasądzenie na rzecz (...) S.A. kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Zarząd (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. jest zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej Spółka zajmuje się m.in. dystrybucją energii elektrycznej (k. 25-33 akt sądowych).

Decyzją Prezesa URE znak: (...) z dnia 11 maja 2006 roku została udzielona Spółce koncesja na obrót energią elektryczną na okres od 11 maja 2006r. do 31 grudnia 2025r. (okoliczność bezsporna).

W 2011 roku Zarząd (...) Spółka Akcyjna dokonał sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 25.725,851 MWh energii elektrycznej, w tym 8.279,897 MWh w okresie od dnia 10 września 2011r. do dnia 31 grudnia 2011r. (k. 10 akt adm.).

Spółka przedstawiła Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji w odniesieniu do:

- jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne na łączną ilość 848,953 MWh,
- jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne na łączną ilość 5.711,138 MWh (k. 19 akt adm.).

Spółka nie uzyskała i nie przedstawiła Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie uiszczała również alternatywnej opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w terminie do 31 marca 2012r. (okoliczność bezsporna).

Dopiero w dniu 24 kwietnia 2012 r. Spółka wpłaciła do NFOŚiGW kwotę 1.959,38 zł tytułem opłaty zastępczej (k. 12 akt adm.).

Prezes URE zawiadomił Spółkę pismem z dnia 05 września 2012r. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością ujawnienia nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu w 2011 roku, określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a ustawy – Prawo energetyczne. (k. 13-17 akt adm.).

W odpowiedzi, Spółka w piśmie z dnia 18 września 2012r. poinformowała, iż niezamierzonym niedopatrzaniem z jej strony było nie zakupienie energii „fioletowej” w wymaganym terminie do 31 marca 2012r. za okres od 10 września do

31 grudnia 2011r. w ilości 33,119 MWh. W dniu 24 kwietnia 2012r. Zarząd (...) Spółka Akcyjna uiszczył jednak wymaganą opłatę zastępczą w wysokości 1.959,38 zł. Do pisma Spółka załączyła bilans sporządzony na 31 grudnia 2011r. oraz rachunek zysków i strat za okres 01.01-31.12.2011r., a także oświadczenie o osiągniętych w 2011r. przychodach z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł (k. 19- 24 akt adm.).

Pismem z dnia 27 września 2012 r. Prezes URE zawiadomił Spółkę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z całością zebranego materiału i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (k. 25 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Decyzja Prezesa URE jest słuszna, a zarzuty powoda jako niezasadne nie mogły zostać uwzględnione.

Powód będąc przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się obrotem energią elektryczną i sprzedającym tę energię odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wypełnił w 2011r. obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012r., poz. 1059), w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 10 ustawy, uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1, dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo alternatywnie uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w ust. 8a.

W myśl § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 lipca 2011r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczenia opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji, obowiązującego od 10 września 2011r., zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ustawy, został określony dla 2011r. na poziomie:

- 1) 3,3% dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne,
- 2) 0,4% dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne,
- 3) 22,2% dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne.

Przy czym, w myśl § 11 tego rozporządzenia przy ustalaniu zakresu obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ustawy, dla jednostki kogeneracji wymienionej w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy nie uwzględnia się energii elektrycznej, o której mowa w art. 9 ust. 2 rozporządzenia, która została zakupiona lub sprzedana przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, tj. przed dniem 10 września 2011r.

Wobec tego, że jak wynika z danych podanych przez Spółkę dokonała ona sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 25.725,851 MWh energii elektrycznej w całym 2011r., w tym 8.279,897 MWh w okresie od dnia 10 września 2011r. do dnia 31 grudnia 2011r., była więc zobowiązana do:

- 1) do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne na łączną ilość 848,953 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej;
- 2) do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 a ustawy - Prawo energetyczne na łączną ilość 33,119 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej;

3) do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne na łączną ilość 5.711,138 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej.

Jednakże Spółka przedstawiła Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji tylko w odniesieniu do:

- jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne na łączną ilość 848,953 MWh,
- jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne na łączną ilość 5.711,138 MWh.

Powód sam przyznał, że pomimo istnienia takiego obowiązku za 2011r., nie uzyskał i nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne na łączną ilość 33,119 MWh, ale również nie uiszczył w terminie opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej tj. 1.959,32 zł, co powinien był uczynić zgodnie z art. 9a ust. 5 ustawy do dnia 31 marca 2012r.

Bezspornie zatem ciężący na Spółce obowiązek nie został spełniony stosownie do przepisów ustawy.

Wobec tego, powód nie skarżył pkt 1 Decyzji, w którym Prezes URE stwierdził naruszenie wspomnianego przepisu art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne, ale kwestionował potrzebę nałożenia kary za wskazane naruszenie, wskazując na zaistnienie przesłanek do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Sąd zważył, iż w odniesieniu do ustalonego stanu faktycznego zastosowanie miał art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega między innymi ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust. 8 ustawy.

Brzmienie tego przepisu przesądza, że Prezes URE jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który nie wypełni ustawowego obowiązku. W świetle treści tego przepisu nie ma podstaw do ustalenia, że zastosowanie kary jest uwarunkowane zawinionym zachowaniem przedsiębiorcy. Zatem art. 56 ust. 1 stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary, a odpowiedzialność danego podmiotu nie jest oparta na zasadzie winy, lecz na zasadzie bezprawności działania czy zaniechania. Pogląd taki jest zbieżny ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, który opowiada się za „obiektywną koncepcją odpowiedzialności” z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z Prawa energetycznego, czemu dał wyraz między innymi w wyrokach z dnia 04 listopada 2010r. sygn. III SK 21/10, 01 czerwca 2010r. sygn. III SK 5/10, 12 kwietnia 2011r. sygn. III SK 46/10.

W związku z powyższym wymierzenie powodowi kary pieniężnej przez Prezesa URE jest uzasadnione przepisami prawa energetycznego.

Natomiast okoliczność wniesienia opłaty zastępczej w późniejszym terminie niż określonym prawem, tak jak w niniejszym przypadku w dniu 24 kwietnia 2014r., nie stanowi przesłanki zwalniającej powoda z odpowiedzialności za nie wywiązanie się z ciężącego na nim obowiązku. Przedmiotowy obowiązek może być bowiem uznany za spełniony zgodnie z przepisami tylko w momencie jego realizacji w terminie do dnia 31 marca 2012r. Ustanowiony w przepisie art. 9a ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne termin wykonania obowiązku uiszczenia opłaty zastępczej za dany rok kalendarzowy do dnia 31 marca każdego następnego roku ma charakter terminu materialnoprawnego, wobec czego warunkiem zwolnienia się z wynikającego z art. 9a ust. 8 pkt 2 Prawa energetycznego obowiązku jest wykonanie go w terminie do 31 marca każdego roku, zaś zaniechanie tego aktualizuje obowiązek Prezesa URE nałożenia na przedsiębiorstwo energetyczne kary, o której mowa w przepisie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 powołanej ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Sąd zważył, że Prezes URE, zgodnie z nakazem określonym w tym przepisie w sposób prawidłowy uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające za nałożeniem na powoda kary pieniężnej w wymiarze ustalonym w zaskarżonej Decyzji.

Jeśli chodzi o szkodliwość czynu Sąd zauważył, iż Spółka nie umorzyła świadectw pochodzenia z kogeneracji dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 a ustawy - Prawo energetyczne w ilości 33,119 MWh. Natomiast ogłoszona przez Prezesa URE jednostkowa opłata zastępcza, o której mowa w art. 9a ust. 8a ustawy - Prawo energetyczne dla wyżej wspomnianej jednostki kogeneracji obowiązująca w 2011r. wynosi: 59,16 zł/MWh. Zatem nie uiszczona przez Spółkę na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opłata zastępcza w sumie wyniosła 1.959,32 zł. Sąd miał jednak na uwadze, iż Spółka uiszczała opłatę zastępczą po terminie, tj. 24 kwietnia 2012r. w związku z czym należy uznać, że Przedsiębiorca nie zignorował w ogóle ciążącego na nim obowiązku, tylko starał się go wypełnić. Faktem jest, iż wobec nie uiszczenia w ustawowym terminie opłaty zastępczej NFOŚiGW nie dysponował daną kwotą. W związku z tym, że uiszczane na konto NFOŚiGW opłaty zastępcze przez podmioty do tego zobowiązane przeznaczone są m.in. na rozbudowę i modernizację infrastruktury ochrony środowiska w kraju, wdrażanie projektów ekologicznych czy też dofinansowanie tych przedsięwzięć celem osiągnięcia przez Polskę efektów ekologicznych wynikających z zobowiązań międzynarodowych, brak wpłaty nawet stosunkowo niedużej sumy godzi w interesy kraju z tej perspektywy, a zatem stopień szkodliwości tego czynu nie może zostać uznany za znikomy.

Wobec powyższego, brak jest przesłanek do zastosowania art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne i odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. W świetle powołanego przepisu Prezes URE może bowiem odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Tymczasem taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Jak już wcześniej Sąd zauważył, konstrukcja terminu materialnego na zrealizowanie obowiązku z art. 9a ust. 1 ustawy nie pozwala na przyjęcie, że powód obowiązek zrealizował. Okoliczność wniesienia opłaty zastępczej w późniejszym terminie nie tylko nie stanowi przesłanki zwalniającej powoda z odpowiedzialności za nie wywiązanie się z ciążącego na nim obowiązku, ale także niwelującej szkodliwość czynu wobec uzupełnienia niedoboru powstałego w dochodach NFOŚiGW, które jest tylko pozorne. Powód może bowiem domagać się zwrotu uiszczonej po terminie kwoty, albowiem jej uiszczenia nie można uznać za realizację obowiązku wpłaty opłaty zastępczej, który przecież wygasł. Tym samym, nie było podstaw, wbrew twierdzeniom powoda, do zmiany zaskarżonej Decyzji i orzeczenie co do istoty polegające na nie wymierzeniu Przedsiębiorcy kary pieniężnej za ujawnione naruszenie w oparciu o art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne.

Co do stopnia zawinienia Sąd zwrócił uwagę, iż powód nie wykazał staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą wynikającej z regulacji art. 355 § 2 k.c. oraz wyjątkowego charakteru działalności gospodarczej, jaką jest działalność koncesjonowana. Sąd stwierdził, że Przedsiębiorca otrzymujący koncesję na obrót energią elektryczną musi gwarantować, że będzie działał zgodnie z przepisami Prawa energetycznego regulującymi jego działalność, w tym obligatorycznie wypełniał terminowo wszystkie nałożone na niego ustawą obowiązki. Podkreślenia wymaga, iż słaba kondycja finansowa nie zwalnia Przedsiębiorcy z realizacji tych obowiązków zgodnie z przepisami ustawy. Profesjonalny przedsiębiorca powinien zachowując należytą staranność zadbać o wygenerowanie odpowiednich środków pozwalających wypełnić wymagania ustawowe stawiane przedsiębiorstwu zajmującemu się obrotem energią elektryczną. Z kolei zwykle przeoczenie terminu wypełnienia ustawowego obowiązku jest zaniedbaniem obciążającym przedsiębiorcę. Jak wynika z oświadczenia Spółki złożonego w toku postępowania administracyjnego Spółka nie wypełniła obowiązku z uwagi na niezamierzone niedopatrzenie. Wobec tego, zdaniem Sądu, powód wykazał się zawinionym zaniechaniem, którego stopień należy przyjąć jako znaczny.

W kontekście sytuacji finansowej Spółki podkreślenia natomiast wymaga, że skoro nie uiszczenie opłaty nie było spowodowane problemami finansowymi firmy, Spółka miała zatem możliwość zapłaty opłaty zastępczej, podobnie powinna więc móc uiścić karę, która ma zbliżoną do opłaty zastępczej wysokość.

Rozważając inne okoliczności, w tym dotychczasowe zachowanie Spółki, Sąd wziął pod uwagę, iż Spółka nie była wcześniej karana za podobne naruszenie.

Wysokość kary pieniężnej słusznie została ustalona w oparciu o algorytm wskazany w art. 56 ust. 2a pkt 3 Prawa energetycznego. Jak wynika z treści powołanego przepisu wysokość kary pieniężnej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne nie może być niższa niż kwota nie uiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej pomnożonej przez współczynnik 1,3. Skoro kwota nie uiszczonej w terminie opłaty zastępczej wyniosła 1.959,32 zł, kara minimalna w niniejszym przypadku wynosi (...) zł.

W ocenie Sądu okoliczności czynu i dotychczasowe zachowanie powoda przemawiają za nałożeniem kary w wysokości wymierzonej powodowi przez Prezesa URE w powyższej kwocie. Nadto kara ta jako minimalna nie może zostać obniżona.

Zgodnie z oświadczeniem powoda zawartym w piśmie z dnia 18 września 2012r. (k. 24 akt adm.), wysokość przychodów Spółki z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną wyniosła za rok 2011 – (...) zł. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w granicach wskazanych w art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, w świetle którego wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Sąd miał również na uwadze, że wymierzona kara pieniężna spełni swoją funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc będzie zarówno realną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, co zmotywuje Przedsiębiorcę do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej.

Natomiast odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących toku procedury administracyjnej Sąd stwierdził, iż nie mogą być one skuteczne w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

SSO Maria Witkowska